TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2010. gada 25. martā *

Lieta C-414/08 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2008. gada 19. septembrī iesniedza

Sviluppo Italia Basilicata SpA, *Potenza* (Itālija), ko pārstāv F. Šaudone [*F. Sciaudone*], R. Šaudone [*R. Sciaudone*] un A. Neri [*A. Neri*], *avvocati*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece —

Eiropas Komisija, ko pārstāv L. Flinns [*L. Flynn*], kam palīdz A. dal Ferro [*A. Dal Ferro*], *avvocato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: ceturtās palātas priekšsēdētājs, kas pilda otrās palātas priekšsēdētāja pienākumus, Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši K. Toadere [*C. Toader*] (referente), K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], P. Kūris [*P. Kūris*] un L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*],

ģenerāladvokāte V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*],
sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 3. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2009. gada 29. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā apelācijas sūdzībā *Sviluppo Italia Basilicata SpA* lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2008. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-176/06 *Sviluppo Italia Basilicata*/Komisija (turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru Pirmās instances tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību, pirmkārt, atcelt Komisijas 2006. gada 20. aprīļa Lēmumu C(2006) 1706 par tāda Eiropas Reģionālās attīstības fonda (ERAF) finanšu atbalsta samazināšanu, kas attiecas uz vispārējo

dotāciju, lai īstenotu tādu mazo un vidējo uzņēmumu atbalsta pasākumus, kuri darbojas Bazilikatas [*Basilicata*] reģionā Itālijā, Kopienu atbalsta sistēmas ietvaros 1. mērķa strukturālai palīdzībai Itālijas reģioniem (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"), un, otrkārt, atlīdzināt kaitējumu, kas tai radies šī lēmuma dēļ.

Atbilstošās tiesību normas

Pamatregulas

2 Padomes 1988. gada 24. jūnija Regulas (EEK) Nr. 2052/88 par struktūrfondu uzdevumiem un to efektivitāti, kā arī par to darbības saskaņošanu savā starpā un ar Eiropas Investīciju bankas un citu pastāvošo finanšu instrumentu darbību (OV L 185, 9. lpp.), kas grozīta ar Padomes 1993. gada 20. jūlija Regulu (EEK) Nr. 2081/93 (OV L 193, 5. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula Nr. 2052/88"), 1. pantā ir paredzēts, ka, lai varētu sasniegt vispārējos mērķus, kas noteikti EKL 158. un 160. pantā, struktūrfondi palīdz sasniegt piecus prioritāros mērķus. Pirmais no tiem (turpmāk tekstā — "1. mērķis") ir "attīstības un strukturālu pielāgojumu veicināšana reģionos, kuru attīstība atpaliek". Atbilstoši minētās regulas I pielikumam Bazilikata [*Région de Basilicate*] ir reģions, uz kuru attiecas 1. mērķis.

3 Regulas Nr. 2052/88 5. pantā ir uzskaitīti struktūrfondu finanšu atbalsta iespējamie veidi. Tostarp tā paša panta 2. punkta c) apakšpunktā ir minēta iespēja, ka palīdzība tiek īstenota "vispārējās dotācijas" veidā, kuru parasti pārvalda dalībvalsts iecelts starpnieks, kuru apstiprinājusi Eiropas Komisija un kas nodrošina vispārējās dotācijas sadali individuālās dotācijās, kuras tiek piešķirtas galīgajiem saņēmējiem.

4 Atbilstošie procesuālie noteikumi attiecībā uz finanšu palīdzību ir noteikti divās regulās, proti, Padomes 1988. gada 19. decembra Regulā (EEK) Nr. 4253/88, ar ko paredz īstenošanas noteikumus Regulai Nr. 2052/88 attiecībā uz darbības koordināciju starp dažādiem struktūrfondiem, no vienas puses, un starp tiem un Eiropas Investīciju banku un citiem pastāvošajiem finanšu instrumentiem, no otras puses (OV L 374, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1993. gada 20. jūlija Regulu (EEK) Nr. 2082/93 (OV L 193, 20. lpp.; turpmāk tekstā — "Regulā Nr. 4253/88"), un Padomes 1988. gada 19. decembra Regulā (EEK) Nr. 4254/88, ar ko paredz izpildes noteikumus Regulai Nr. 2052/88 attiecībā uz Eiropas Reģionālās attīstības fondu (OV L 374, 15. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1993. gada 20. jūlija Regulu (EEK) Nr. 2083/93 (OV L 193, 34. lpp.; turpmāk tekstā — "Regulā Nr. 4254/88").

5 Regulas Nr. 4254/88 6. panta 2. punktā ir paredzēts, ka vispārējo dotāciju izlietošanas noteikumi tiek paredzēti starp Komisiju un starpnieku noslēgtajā vienošanās, kuru apstiprina attiecīgā dalībvalsts un kurā tostarp ir jānorāda veicamās darbības veidi, saņēmēju izvēles kritēriji, ERAF atbalsta piešķiršanas nosacījumi un likmes, kā arī vispārējās dotācijas izlietošanas uzraudzības noteikumi.

6 Regulas Nr. 4253/88 24. panta "Atbalsta samazināšana, apturēšana un atcelšana" 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"1. Ja izrādās, ka darbības vai pasākuma izpilde ne daļēji, ne pilnībā neattaisno piešķirto finanšu atbalstu, Komisija uzsāk šim gadījumam atbilstošu pārbaudi partnerības ietvaros, lūdzot dalībvalstij vai iestādēm, kuras dalībvalsts nozīmējusi darbības īstenošanai, noteiktā termiņā iesniegt savus apsvērumus.

2. Pēc šīs pārbaudes Komisija var samazināt vai apturēt atbalstu attiecīgajai darbībai vai pasākumam, ja pārbaude apstiprina pārkāpuma vai būtisku grozījumu esamību,

kuri ietekmē darbības vai pasākuma būtību vai īstenošanas apstākļus un attiecībā uz kuriem nav lūgts Komisijas apstiprinājums."

7 Regulas Nr. 4253/88 25. un 26. pantā ir noteikti finanšu atbalsta īstenošanas uzraudzības un novērtēšanas noteikumi. It īpaši minētā 25. panta 1. un 3. punktā ir noteikts:

"1. Komisija un dalībvalstis partnerības ietvaros nodrošina efektīvu fondu atbalsta īstenošanas uzraudzību Kopienu atbalsta sistēmas un konkrētu darbību (programmas u.c.) līmenī. Šo uzraudzību nodrošina ar ziņojumiem, ko sagatavo atbilstoši kopīgi saskaņotajām procedūrām, ar paraugu pārbaudēm un uzraudzības komiteju izveidošanu.

[..]

3. Partnerības ietvaros tiek izveidotas uzraudzības komitejas saskaņā ar vienošanos starp attiecīgo dalībvalsti un Komisiju.

Komisija un vajadzības gadījumā EIB var piedalīties komitejās."

Komisijas lēmumi par konkrētajai finanšu palīdzībai piemērojamiem noteikumiem

8 1994. gada 29. jūlijā Komisija pieņēma Lēmumu 94/629/EK par Kopienu atbalsta sistēmas izveidi, lai sniegtu Kopienu strukturālo palīdzību Itālijas reģionos, uz kuriem attiecas 1. mērķis, proti, Abruco, Bazilikatas, Kalabrijas, Kampānijas, Molīzes, Apūlijas, Sardīnijas un Sicīlijas reģionos (OV L 250, 21. lpp.), laikā no 1994. gada 1. janvāra līdz 1999. gada 31. decembrim.

9 1997. gada 23. aprīlī Komisija pieņēma Lēmumu 97/322/EK par grozījumiem lēmumos, ar kuriem ir apstiprinātas Kopienu atbalsta sistēmas, programmu veidošanas vienotie dokumenti un Kopienu iniciatīvas programmas, attiecībā uz Itāliju (OV L 146, 11. lpp.). Šajā lēmumā ir paredzēti noteikumi par izdevumu atbilstību dažādās Kopienu palīdzības Itālijai programmās. Minētā lēmuma pielikumā ir datu lapa Nr. 19 (turpmāk tekstā — "datu lapa Nr. 19") par izdevumu atbilstību struktūrfondu ietvaros tādās finansēšanas vadības darbībās kā riska kapitāla fondi (turpmāk tekstā — "RKF").

10 Vispārējie principi attiecībā uz datu lapā Nr. 19 paredzēto finansēšanas vadības darbību līdzdfinansēšanu tostarp nosaka:

"ii) Komisija līdzfinansē publisko ieguldījumu fondu pamatkapitālā; tā nepiedalās fondu pārvaldībā un neveic ieguldījumus, lai segtu to pārvaldības izdevumus. Tikai dalībvalsts un tās privātie vai publiskie partneri, nevis Komisija ir šo fondu dalībnieki/akcionāri;

[..]

vii) šādu fondu darbības noteikumi jāpielāgo palīdzības finansiālās īstenošanas noteikumiem, tostarp attiecībā uz saistību un radušos izdevumu jēdzienu, kā arī palīdzības noslēgšanu;

viii) RKF sniedz palīdzību finansiāli un ekonomiski dzīvotspējīgiem uzņēmumiem. [..]"

11 Saistībā ar konkrētiem noteikumiem par RKF datu lapas Nr. 19 B daļā "RKF darbības noteikumi" ir paredzēts:

"[..]

2. RKF palīdzība ir līdzdalības iegūšana, t.i., tostarp: parakstīšanās uz atbalstīto uzņēmumu pamatkapitālu (akcijām vai kapitāldaļām), aizdevumi (attiecīgos gadījumos dalības aizdevumi), obligācijas (attiecīgos gadījumos konvertējamās obligācijas) u.c. [..]

[..]

8. Kopienu palīdzības īstenošanas laikā RKF ieņēmumi (proti, iespējamās dividendes, kapitāla vērtības pieaugums un procentu ienākumi no ieguldījumiem) nedrīkst

palikt fondā, un tie ir jāizlieto līdzdalības pamatkapitālā iegūšanas finansēšanai, kā arī pārvaldības izdevumu finansēšanai [tajā pašā datu lapā] noteiktajās robežās.

[..]

10. Riska kapitāla fonda darbība tiek atspoguļota ziņojumā, kas tiek katru kalendāro gadu iesniegts Komisijai pēc uzraudzības komitejas atzinuma saņemšanas. Šajā ziņojumā ir jāiekļauj RKF bilance un peļņas un zaudējumu aprēķins, radušos pārvaldības izdevumu izvērsts izklāsts, fondam veikto atmaksu analīze, iegūtās līdzdalības pamatkapitālos izvērsts saraksts (veiktie ieguldījumi, piešķirtie aizdevumi u.c. pēc uzņēmumiem un pēc nozarēm, ievērojot konfidencialitātes principus), problēmas, ar kurām nācās saskarties, un piedāvātie vai izmantotie risinājumi.

11. Komisijai un Revīzijas palātai ir tiesības kontrolēt RKF darbību, tostarp veikt vai uzdot veikt auditus uzņēmumos, kuros RKF ir piedalījušies vai piedalās.

[..]"

12 Datu lapas Nr. 19 C daļā "juridiskās un finanšu saistību" jēdziens ir definēts kā "tiesisks akts par RKF pamatkapitāla izveidi vai palielināšanu". Šajā pašā punktā "faktiski radušies izdevumi" ir definēti kā "RKF apmaksātā pamatkapitāla daļu samaksa naudā, ko veic dalībnieki (ieguldītais kapitāls), ciešā saistībā ar īstenošanas ziņojumiem, kuros minēta veiktā līdzdalības pamatkapitālos iegūšana un kas ir pasākuma pienācīgas izpildes apliecinājums".

13 Datu lapas Nr. 19 D daļā "Palīdzības noslēgšana" ir paredzēts:

"1. RKF ir jāizveido uz atbilstošu laiku, kas ir saderīgs ar izvirzītajiem mērķiem. RKF darbības minimālais termiņš ir attiecīgā palīdzības veida ilgums.

2. Noslēdzot Kopienu palīdzību (pēc maksājumu beigu termiņa), riska kapitāla fonda finanšu neto stāvoklis ir jānosaka, salīdzinot kopējā apmaksātā kapitālā izlietojumu ar kopējo uzņēmumiem izmaksātās palīdzības summu attiecīgajā laikā.

— Ja tiek konstatēts, ka attiecīgajā periodā uzņēmumos kopējā uzkrātā palīdzības summa ir vismaz 100 % no apmaksātā kapitāla (lielāka vai vienāda), tiek uzskatīts, ka pasākums ir pilnībā izpildīts.

[..]

— Ja, neskatoties uz uzraudzības komitejas veikto uzraudzību, palīdzības noslēgšanas brīdī attiecīgajā periodā uzņēmumos sniegtās palīdzības kopējā summa ir mazāka par kopējo apmaksāto kapitālu, starpības summa tiek atskaitīta no beigu atlikuma, kuru Komisija maksā dalībvalstij attiecīgā palīdzības veida ietvaros.

3. Pēc attiecīgā palīdzības veida beigu atlikuma samaksas Komisija vairs nepiedalās darbības izpildē vai uzraudzībā [..]."

Prāvas priekšvēsture

Prāvas rašanās fakti un apstrīdētais lēmums

14 Īstenojot Regulu Nr. 2052/88, Komisija ar savu Lēmumu 94/629 apstiprināja Kopienu tiesību normas, kas piemērojamas palīdzībai tiem Itālijas reģioniem, uz kuriem attiecas 1. mērķis, tostarp Bazilikatas reģionam, laikā no 1994. gada 1. janvāra līdz 1999. gada 31. decembrim.

15 Lai veicinātu Bazilikatas reģionā esošo mazo un vidējo uzņēmumu (turpmāk tekstā — "MVU") attīstību, Itālijas valdība 1998. gada 24. februārī iesniedza Komisijai pieteikumu sniegt finanšu atbalstu vispārējās dotācijas veidā. Minētajā pieteikumā norādītais 2. pasākums paredzēja ERAF un privātā sektora izcelsmes RKF izveidi, lai īstenotu finanšu palīdzību (līdzdalība pamatkapitālā, dalības aizdevumi un konvertējamo obligāciju aizņēmumi) šajā reģionā reģistrētiem uzņēmumiem vai tiem, kas vēlas tos reģistrēt minētajā reģionā.

16 Ar savu 1999. gada 2. marta Lēmumu C(1999) 314 par Eiropas Reģionālās attīstības fonda finanšu atbalsta piešķiršanu vispārējai dotācijai, lai īstenotu tādu mazo un vidējo uzņēmumu atbalsta pasākumus, kuri darbojas Bazilikatas reģionā, kas iekļaujas Kopienu atbalsta sistēmā 1. mērķa strukturālai palīdzībai Itālijā, Komisija apstiprināja Itālijas iestāžu lūgtā atbalsta piešķiršanu (turpmāk tekstā — "lēmums par atbalsta piešķiršanu").

17 Lēmuma par atbalsta piešķiršanu 5. pantā ir paredzēts, ka "Kopienu atbalsts attiecas uz izdevumiem, kas saistīti ar vispārējā dotācijā paredzētām darbībām, par kurām attiecīgajā dalībvalstī ir uzņemtas juridiskas saistības un kurām nepieciešamie finanšu

resursi tika iedalīti ne vēlāk kā 1999. gada 31. decembrī". Par beigu datumu ar šīm darbībām saistīto izdevumu iegrāmatošanai bija noteikts 2001. gada 31. decembris.

18 Vispārējās dotācijas projekts, kuru Itālijas iestādes iesniedza Komisijai, lai saņemtu atbalstu, ir pievienots lēmumam par tās piešķiršanu (turpmāk tekstā — "vispārējās dotācijas projekts") un ir tā sastāvdaļa. Projektā bija paredzēts, ka pasākums ir īstenojams trīs posmos, kas attiecīgi nosaukti RKF "veicināšana", "izveide" un "pārvaldība" (vispārējās dotācijas projekta 5.2.2. punkts). Turklāt tā 5.2.5. punktā bija norādīts, ka fonds ir EUR 9,7 miljoni, no kuriem EUR 4,7 miljoni ir ERAF līdzekļi, un ka atbilstoši datu lapai Nr. 19 ar "saistībām [saprot] tiesisku aktu par fonda kapitāla izveidi [un ar izdevumiem saprot] RKF apmaksātā pamatkapitāla daļu samaksu naudā, ko veic dalībnieki". Visbeidzot šajā projektā bija noteikts, ka saistības ir jāuzņemas "līdz 1999. gada 31. decembrim" (tā paša projekta 5.2.6. punkts) un ka RKF darbības ilgums ir desmit gadi, skaitot no tā izveides.

19 Vispārējās dotācijas piešķiršanas kārtība ir noteikta ar 1999. gada 22. jūlija vienošanos, kas noslēgta starp Komisiju un *Centro europeo di impresa e innovazione Systema BIC Basilicata*, kas sākotnēji bija vispārējās dotācijas starpnieks un kura vietā iestājās apelācijas sūdzības iesniedzēja (turpmāk tekstā — "vienošanās"). Šīs vienošanās 9. pantā ir paredzēta uzraudzības komitejas izveide, kuras sastāvā ir Komisijas, kompetento valsts iestāžu un starpnieka pārstāvji.

20 Vienošanās 9. panta 2. un 3. punktā ir paredzēts:

"2. Gan to piemērošanas laikā, gan pēc tam uz šīs vienošanās īstenošanas pasākumiem attiecas noteikumi par uzraudzību un novērtēšanu, kas paredzēti Regulā (EEK) Nr. 4253/88 un precizēti [Kopienu atbalsta sistēmā].

3. Par šā panta 1. un 2. punktā minēto novērtēšanu atbild vispārējās dotācijas uzraudzības komiteja. Starpnieks sniedz komitejai visus datus, kas vajadzīgi uzraudzībai un novērtēšanai."

21 Vienošanās 13. panta 2. un 4. punktā ir noteikts:

"2. [..] beigu atlikuma samaksai ir šādi kumulatīvi nosacījumi:

— Bazilikatas reģions ir iesniedzis Komisijai samaksas pieprasījumu, kuru pienācīgā kārtā ir apstiprinājusi [Ekonomikas un finanšu ministrija], sešu mēnešu laikā pēc attiecīgās darbības faktiskas īstenošanas;

[..]

4. Saistības attiecībā uz izdevumiem vispārējās dotācijas atbalstīto iniciatīvu labā (lēmums par piešķiršanu, līgumu noslēgšana attiecībā uz ārējām darbībām) jāuzņemas ne vēlāk kā 1999. gada 31. decembrī. Maksājumiem, ko veic starpnieks saistībā ar vispārējās dotācijas izpildi, ir jābūt veiktiem ne vēlāk kā 2001. gada 31. decembrī, un atskaite par izdevumiem, kas radušies starpniekam šīs dotācijas izpildē, jāsniedz Komisijai ne vēlāk kā 2002. gada 30. jūnijā."

22 Vienošanās 16. panta 5. punktā ir paredzēts:

"Ja starpnieks neizpilda kādu no vienošanās paredzētajiem pienākumiem vai to izpilda nepienācīgi, Komisija — konsultējoties ar Bazilikatas reģionu — var, nosūtot ierakstītu vēstuli, likt tam izpildīt attiecīgo pienākumu. Ja šāds pienākums netiek izpildīts mēneša laikā no minētā paziņojuma brīža, Komisija, konsultējoties ar Bazilikatas reģionu, neatkarīgi no sekām, kas paredzētas normatīvajos aktos, kuri piemērojami attiecībā uz vienošanos, var bez citām formalitātēm vienpusēji atkāpties no vienošanās."

23 Visbeidzot vienošanās 18. pantā ir noteikts, ka tā beidzas 2002. gada 30. jūnijā.

RKF izveide un darbība

24 RKF tika izveidots 1999. gada 16. decembrī ar EUR 9,7 miljonu finanšu dotāciju, no kuriem EUR 4,7 miljonus finansēja ERAF un EUR 5 miljonus finansēja privātie ieguldītāji. Maksājumi par kapitāldaļām pilnībā tika veikti laikposmā no 2000. gada februāra līdz 2001. gada decembrim.

25 Ar 2003. gada 18. marta vēstuli Bazilikata iesniedza Itālijas Ekonomikas un finanšu ministrijai apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegto galīgo izdevumu deklarāciju un maksājuma pieprasījumu. 2003. gada 20. martā minētā ministrija pārsūtīja šos dokumentus Komisijai.

26 Ar 2004. gada 10. februāra vēstuli Komisija darīja zināmu Itālijas iestādēm un apelācijas sūdzības iesniedzējai, ka tā uzskata, ka saskaņā ar datu lapas Nr. 19 D daļu daļa no sākotnēji piešķirtā atbalsta nav pamatota tāpēc, ka tā nav bijusi ieguldīta MVU līdz 2001. gada 31. decembrim.

27 2006. gada 20. aprīlī Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, ar kuru tā, uzskatot, ka daļa no ERAF atbalsta nav izlietota līdzdalības MVU pamatkapitālos iegūšanai līdz 2001. gada 31. decembrim, samazināja Bazilikatas reģionam vispārējās dotācijas ietvaros piešķirto atbalstu EUR 4 554 108,91 apmērā un paredzēja izmaksātā atbalsta EUR 3 434 108,91 apmērā atgūšanu.

28 Apstrīdētā lēmuma 9., 10., 18. un 19. punktā Komisija ir norādījusi uz iebildumiem, ko starpnieks bija iesniedzis rakstveidā un 2005. gada 27. oktobra uzklausīšanas laikā. Turklāt tā paša lēmuma 22. punktā Komisija tostarp norāda:

"Attiecībā uz izdevumu neatbilstības problēmu [..] Komisija uzskata, ka uz palīdzību, kas tiek maksāta riska kapitāla fondiem, attiecas "nosacījums par lietderību" un faktisko labumu uzņēmumiem, nosacījums, kas šajā gadījumā nav ticis izpildīts, jo beigu datumā, kas bija noteikts projekta maksājumu veikšanai (2001. gada 31. decembris), mazāk nekā 3 % no Fonda dotācijas (jeb [EUR] 9 700 000, no kuriem [EUR] 4 700 000 sedz ERAF) bija izmantoti līdzdalības uzņēmumos iegūšanai. Konkrētāk, ERAF mērķus, kas ir finansēt produktīvus ieguldījumus, kas ļautu saglabāt vai izveidot stabilas darba vietas un atbalstīt [MVU] darbības, uzlabojot to pieejas iespējas kapitāla tirgiem, piešķirot garantijas un iegūstot līdzdalību, nevar uzskatīt par faktiski sasniegtiem tikai ar maksājuma par kapitāla daļām pārskaitīšanu Fonda izveidei."

Pārsūdzētais spriedums

29 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 30. jūnijā, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu, kā arī prasību par zaudējumu atlīdzību.

Par prasību atcelt tiesību aktu

30 Savā Pirmās instances tiesai iesniegtajā iebildumu rakstā Komisija apstrīdēja prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību, apgalvojot, ka, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja nav ne apstrīdētā lēmuma adresāts, ne arī ERAF finanšu atbalsta ietvaros piešķirtās dotācijas saņēmējs, tā neesot tieši skarta EKL 230. panta 4. punkta izpratnē.

31 Pirmās instances tiesa nav pieņēmusi lēmumu par šo nepieņemamības pamatu, uzskatot, ka prasība katrā ziņā nav pamatota.

32 Prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja sešus pamatus, no kuriem tiks minēti tikai tie, kam ir nozīmē šajā tiesvedībā.

33 Savā pamatā par datu lapas Nr. 19 pārkāpumu apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja, ka Komisija esot kļūdaini interpretējusi "faktiski radušos izdevumu" jēdzienu, kas ietverts minētās datu lapas C daļā. Komisija neesot ņēmusi vērā tajā paredzēto atšķirību starp jēdzieniem "izdevumi" un "saistības" un līdz ar to esot secinājusi, ka "faktiski radušies izdevumi", kuri bija jāīsteno līdz beigu datumam, kas ir 2001. gada 31. decembris, bija RKF līdzdalības MVU kapitālā iegūšana. Turpretim no minētās

daļas, no vispārējās dotācijas projekta 5.2.5. punkta, kā arī no lēmuma par atbalsta piešķiršanu 5. panta un no vienošanās 13. panta 4. punkta skaidri izrietot, ka "faktiski radušies izdevumi" ir "saistības", t.i. maksājumi naudā par labu RKF, un tātad tikai šie maksājumi bija jāveic līdz minētajam beigu datumam.

34 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvoja, ka Kopienas palīdzības sniegšanas ilgumam bija obligāti jāatbilst fonda darbības laikam, kas beidzās 2009. gada 16. decembrī. Šajā sakarā tā uzsvēra, ka fondam būtu grūti vai pat neiespējami iegūt līdzdalību MVU kapitālā par summu, kas būtu vienāda ar tā pamatkapitāla summu, līdz 2001. gada 31. decembrim.

35 Pirmās instances tiesa ir noraidījusi šo pamatu, pārsūdzētā sprieduma 42.–59. punktā konstatējot, ka Komisija bija pareizi noteikusi, ka Kopienas palīdzības noslēguma datums ir 2001. gada 31. decembris. Pirmās instances tiesa ir norādījusi, ka no datu lapas Nr. 19 un tostarp tās D daļas izriet, ka šīs palīdzības sniegšanas ilgums neatbilst RKF darbības laikam, jo fonds var darboties arī pēc palīdzības noslēguma. Turklāt tā konstatē, ka no tās pašas datu lapas C daļas izriet, ka "faktiski radušos izdevumus", kas jāīsteno līdz 2001. gada 31. decembrim, veido ne tikai RKF izveides sākotnējie izdevumi, bet arī RKF "veiktā līdzdalības iegūšana". Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka šādu interpretāciju apstiprina vispārējās dotācijas projekta 5.2.5. punkts, kurā pārņemti minētās C daļas noteikumi, kā arī vienošanās, kuras darbības termiņš beidzies 2002. gada 30. jūnijā, jo šis datums nevarēja tikt noteikts pirms Kopienas palīdzības noslēguma.

36 Ar savu pamatu, kas saistīts ar loģikas trūkumu, nepiemērotību, kā arī juridisko un faktisko apstākļu, kas ir apstrīdētā lēmuma pamatā, neesamību, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmeta Komisijai, ka tā šo lēmumu ir pamatojusi ar lēmuma 22. punktā ietverto apgalvojumu par "palīdzības lietderības nosacījuma", kas nav minēts ne lēmumā par atbalsta piešķiršanu, ne vispārējās dotācijas projektā, pārkāpumu. Tā norādīja, ka katrā ziņā šā nosacījuma pārkāpums, pat ja tas tiktu pierādīts, nebūtu

tāds pārkāpums, kas ietekmētu palīdzības būtību vai īstenošanas apstākļus Regulas Nr. 4253/88 24. panta 2. punkta izpratnē.

37 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 66.–75. punktā ir norādījusi, ka no lietas dalībnieku sarakstes administratīvā procesa laikā, kā arī no apstrīdētā lēmuma preambulas divdesmit trešā apsvēruma skaidri izriet, ka Komisija bija pamatojusies tostarp uz datu lapas Nr. 19 D daļu un ka pārējais minētajā lēmumā norādītais pamatojums tikai apstiprina tās sniegto šīs daļas interpretāciju. Turklāt Pirmās instances tiesa atgādināja, ka Regulas Nr. 4254/88 1. pantā ir paredzēts, ka ERAF mērķis ir finansēt produktīvus ieguldījumus. Līdz ar to ERAF sniegtā palīdzība ir jāapskata, ņemot vērā tās mērķus, kurus nevar uzskatīt par faktiski sasniegtiem tikai ar maksājuma par kapitāla daļām pārskaitīšanu RKF izveidei.

38 Ar savu pamatu, kas saistīts ar procesuālo noteikumu, tostarp to, kas paredzēti Regulas Nr. 4253/88 25. un 26. pantā, pārkāpumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja, ka Komisija nevarēja uzsākt minētās regulas 24. pantā paredzēto procedūru, neizvirzot iebildumus par palīdzības izlietošanu palīdzības sniegšanas gaitā, tostarp uzraudzības komitejas sapulcēs 2001. gada 14. jūnijā un 10. decembrī.

39 Saistībā ar apgalvojumu par Regulas Nr. 4253/88 25. un 26. panta pārkāpumu Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 79. punktā arī norādīja, ka šajos pantos nav paredzēti nekādi procesuāli noteikumi, ar kuriem Komisijas tiesības samazināt vai atcelt finanšu atbalstu tiktu pakļautas nosacījumam, ka tā ir izteikusi šaubas par pienācīgu projekta izpildi pirms palīdzības sniegšanas noslēguma.

40 Tajā pašā 79. punktā tā piebilst, ka, pat ja pieņemtu, ka Eiropas Savienības tiesas var piemērot procesuālus noteikumus, kurus likumdevējs nav tieši paredzējis, lai

ievērotu pamatprincipus (šajā sakarā skat. 2000. gada 21. septembra spriedumu lietā C-462/98 P *Mediocurso*/Komisija, *Recueil*, I-7183. lpp.), apelācijas sūdzības iesniedzēja aplūkojamajā lietā neapgalvo, ka tās norādītais procesuālais noteikums, ko varot izsecināt no Komisijas uzraudzības pienākumiem, ir nepieciešams, lai nodrošinātu tās tiesības uz aizstāvību.

41 Ar saviem pamatiem, kas saistīti ar tiesiskās paļāvības aizsardzības un tiesiskās drošības principu pārkāpumu, kā arī samērīguma principa pārkāpumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja, ka Komisija bija radījusi tai tiesisko paļāvību par projekta izpildi, ņemot vērā sniegtās palīdzības apstiprināšanu, tostarp uzraudzības komitejā, un vispārējās dotācijas projekta norisi. Tā apgalvoja, ka, lai gan visas šai komitejai iesniegtās pusgada atskaites esot skaidri liecinājušas par to, ka līdz 2001. gada 30. jūnijam neviens finanšu darījums nav bijis īstenots, minētā komiteja nekad neesot izvirzījusi iebildumus šajā sakarā.

42 Pārsūdzētā sprieduma 89.–92. punktā Pirmās instances tiesa konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītie apstākļi nevar radīt tai tiesisko paļāvību, jo tās minētie precīzie, beznosacījuma un saskanīgie solījumi, pat ja tie tiktu pierādīti, būtu pretrunā piemērojamām tiesību normām, tostarp datu lapai Nr. 19.

43 Visbeidzot apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvoja, ka apstrīdētajā lēmumā esot pārkāpts samērīguma princips, jo ar to ne tikai pārtraukta vēl nesamaksāto summu pārskaitīšana, bet arī pieprasīts atgūt jau piešķirtās summas.

44 Šajā sakarā pārsūdzētā sprieduma 93. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka Komisijai nav bijusi nekāda rīcības brīvība attiecībā uz sekām, kas rodas no tā, ka līdz 2001. gada 31. decembrim daļa no RKF iemaksātiem līdzekļiem nebija ieguldīta MVU. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa atsaucās uz Tiesas 1999. gada 5. oktobra spriedumu

lietā C-84/96 Nīderlande/Komisija (*Recueil*, I-6547. lpp., 22., 23. un 47. punkts) un piebilda, ka, ja ņemtu vērā dažādus apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītos apstākļus, ne tikai tiktu pieļauts datu lapā Nr. 19 ietverto normu pārkāpums, bet arī apelācijas sūdzības iesniedzējai tiktu ļauts gūt priekšrocību tās kļūdainas interpretācijas rezultātā.

Par prasību par zaudējumu atlīdzību

45 Pamatojot savu prasību par zaudējumu atlīdzību, apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja, ka apstrīdētais lēmums, kas bija balstīts uz piemērojamā tiesiskā regulējuma nepareizu interpretāciju, tai esot radījis kaitējumu. Lai novērtētu šo kaitējumu, tā pamatojās gan uz apgalvojumu par saimnieciskiem zaudējumiem, kuri ir vienādi ar summu, ko Komisija ir nolēmusi atgūt, tai pieskaitot summu, ko šī iestāde ir nolēmusi nemaksāt, un neiegūto peļņu, gan uz morālo kaitējumu, kas izrietot no apdraudējuma apelācijas sūdzības iesniedzējas kā uzņēmuma reputācijai, jo tā atrodas situācijā, kurā tā ir spiesta neizpildīt savas saistības.

46 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvoja, ka pat gadījumā, ja Pirmās instances tiesai būtu jāatzīst, ka apstrīdētais lēmums nav prettiesisks, Komisijai katrā ziņā būtu bijis atlīdzina apelācijas sūdzības iesniedzējai nodarītais kaitējums, jo tas esot neparasts un īpašs.

47 Pārsūdzētā sprieduma 112.–117. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka, izvērtējot pamatus, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izvirzījusi prasības atcelt apstrīdēto lēmumu pamatojumam, tajos nebija atrasta neviena apstrīdētajā lēmumā pieļauta prettiesiska rīcība un ka līdz ar to iestādes atbildības par prettiesisko rīcību iestāšanās nosacījumi nav izpildījušies. Turklāt tā konstatēja, ka nav pierādīts apgalvojums, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai esot nodarīts neparasts un īpašs kaitējums, jo apgalvotais apstāklis, ka Komisija neesot veikusi kontroli vai pārbaudi, nav traucējis apelācijas

sūdzības iesniedzējai izvairīties no tās minētā kaitējuma. Līdz ar to Pirmās instances tiesa noraidīja arī prasību par atlīdzību saistībā ar rīcību, kas nav prettiesiska.

Apelācijas sūdzība

48 Ar šo apelācijas sūdzību tās iesniedzēja lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu un nodot lietu Vispārējai tiesai lietas izskatīšanai pēc būtības, ievērojot Tiesas sniegtās norādes, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus gan šajā tiesvedībā, gan pirmās instances tiesvedībā.

49 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— apelācijas sūdzību noraidīt un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā, kā arī pirmās instances tiesvedībā.

50 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza astoņus pamatus, ar kuriem tā apstrīd Pirmās instances tiesas vērtējumu par tās prasību atcelt apstrīdēto lēmumu, un divus pamatus, kas attiecas uz Pirmās instances tiesas vērtējumu par tās prasību atlīdzināt zaudējumus.

Par pārsūdzētā sprieduma daļu, kas attiecas uz prasības atcelt tiesību aktu pieņemamību

51 Savā iebildumu rakstā Komisija vispirms atkārto savus pirmajā instancē izvirzītos argumentus par prasījumu par apstrīdētā lēmuma atcelšanu nepieņemamību. Tā tostarp uzsver, ka, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja nav minētā lēmuma adresāts, jo tas ir adresēts Itālijas Republikai, apstrīdētais lēmums apelācijas sūdzības iesniedzēju neskarot tieši EKL 230. panta 4. punkta izpratnē. Katrā ziņā tā norāda, ka, tā kā atbilstoši Tiesas judikatūrai pirmās instances tiesas nolēmums, ar kuru atzīts, ka nav jālemj par kāda lietas dalībnieka izvirzīto jautājumu par nepieņemamību, bet apmierināti šā lietas dalībnieka prasījumi pēc būtības, nevar tikt pārsūdzēts (skat. tostarp 2002. gada 26. februāra spriedumu lietā C-23/00 P Padome/*Boehringer*, *Recueil*, I-1873. lpp., 50. un 51. punkts), tā nevarot lūgt atcelt pārsūdzēto spriedumu tiktāl, ciktāl tajā nav lemts par pirmajā instancē celto iebildi par nepieņemamību.

52 Šajā sakarā pietiek norādīt, ka, tā kā šo argumentu mērķis nav apstrīdēt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvo daļu, tie ir jāuzskata par neefektīviem un līdz ar to ir jānoraida kā neefektīvi.

Par pārsūdzētā sprieduma daļu, kas attiecas uz prasības atcelt tiesību aktu pamatotību

Par pirmo apelācijas sūdzības pamatu, kas saistīts ar "apelācijas sūdzības iesniedzējas celtās prasības sagrozīšanu"

— Lietas dalībnieku argumenti

53 Savas apelācijas sūdzības pirmajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka, izskatot tās prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam izvirzītos pamatus citā secībā, nekā tie ir izklāstīti pieteikumā par lietas ierosināšanu, Pirmās instances tiesa, pirmkārt, esot apvērsusi argumentu, ar kuriem Komisija bija pamatojusi apstrīdēto lēmumu, loģisko ķēdi un, otrkārt, esot sagrozījusi tās prasības jēgu un vispārējo saturu. It īpaši Pirmās instances tiesa esot faktiski uzskatījusi, ka galvenais minētā lēmuma pamatojuma jautājums attiecas uz atbilstīgo izdevumu veikšanai noteiktā beigu datuma nokavēšanu, lai gan Komisija minētā lēmuma motīvu daļas 22. punktā esot skaidri prasījusi, lai RKF sniegtā finanšu palīdzība, lai tā būtu uzskatāma par atbilstīgu, būtu pakļauta "lietderības nosacījumam". Taču tieši šāda nosacījuma tiesiskumu apelācijas sūdzības iesniedzēja esot apstrīdējusi ar savu pirmo pamatu, un Pirmās instances tiesa uz to neesot atbildējusi.

54 Komisija uzskata, ka šie apgalvojumi esot kļūdaini. Tā uzsver, pirmkārt, ka Pirmās instances tiesa ir izteikusi viedokli par pamatu saistībā ar norādes uz lietderības nosacījumu prettiesiskumu un, otrkārt, ka Pirmās instances tiesas izmantotā pārbaudes secība esot loģiska, pieņemama un atbilstot apstrīdētajā lēmumā norādītajam pamatojumam. Minētais lēmums ir pamatots ar datu lapas Nr. 19 noteikumiem, savukārt "lietderības nosacījums" ir norādīts minētajā lēmumā nevis kā tā juridiskais pamats, bet gan kā koncepts, kas izskaidro RKF darbības noteikumu jēgu un sniedz to interpretācijas atslēgu.

— Tiesas vērtējums

55 Ar savu pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apstrīd Pirmās instances tiesas izmantotās argumentācijas loģisku secību pārsūdzētā sprieduma pamatojumā. Tā uzskata, ka šāda secība esot mainījusi gan apstrīdētā lēmuma, gan prasības pieteikuma jēgu un saturu.

56 Šajā sakarā ir jāuzsver, ka tiesas, kurai ir kompetence izskatīt lietu pēc būtības un kura pārbauda Savienības iestādes lēmuma pamatojumu, ņemot vērā visus elementus, ar kuriem tas ir pamatots, spriedums pats par sevi nevar grozīt minētā lēmuma saturu, ja šajā spriedumā šie elementi ir pārbaudīti citā secībā nekā minētajā pamatojumā. Līdz ar to, ja Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi nekādu sagrozīšanu vai kļūdu vērtējumā attiecībā uz apstrīdētā akta faktiskiem un juridiskiem elementiem, šo elementu sistēmiska analīze citā secībā nekā minētajā aktā nevar — pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumiem — tikt uzskatīta par kļūdu tiesību piemērošanā.

57 Tāpat saistībā ar apgalvojumu par prasības pieteikuma jēgas un satura sagrozīšanu ir jānorāda, ka, izskatot prasības pieteikumā norādītos pamatus, attiecīgajai tiesai nav nekāda pienākuma savā argumentācijā ievērot secību, kādā šos pamatus ir izklāstījis šā prasības pieteikuma autors.

58 Tā kā savā pirmajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi nekādu trūkumu pārsūdzētā sprieduma pamatojumā, šādu pamatu nevar apmierināt.

59 Līdz ar to pirmais pamats, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzījusi savas apelācijas sūdzības atbalstam, ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro apelācijas sūdzības pamatu, kas saistīts ar datu lapas Nr. 19 kļūdainu interpretāciju

— Lietas dalībnieku argumenti

60 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Pirmās instances tiesa, novērtējot atcelšanas pamatu, kas saistīts ar datu lapas Nr. 19 pārkāpumu, ne tikai esot papildinājusi apstrīdētā lēmuma pamatojumu, aizstājot Komisiju, bet arī esot kļūdaini interpretējusi minēto datu lapu. Pirmās instances tiesa esot nepareizi definējusi "faktiski radušos izdevumus", iekļaujot tajos gan izdevumus saistībā ar RKF izveidi, gan izdevumus, kas atbilst RFK līdzdalības MVU pamatkapitālā iegūšanai, un līdz ar to esot kļūdaini secinājusi, ka šī līdzdalība bija jāiegūst līdz 2001. gada 31. decembrim.

61 Šī interpretācija esot balstīta uz divdomību. Līdzdalības MVU pamatkapitālā iegūšana esot saistīta nevis tieši ar finanšu palīdzības īstenošanu, bet ar tās operatīvo iedarbību. Līdz ar to šīs palīdzības saņēmēji ir nevis MVU, bet tikai RKF. Tātad minētais datums esot bijis jāpiemēro tikai maksājumiem, kas paredzēti RKF izveidošanai.

62 Šajā sakarā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka nevienā no attiecīgajiem tiesību aktiem 2001. gada 31. decembra datums neesot norādīts kā termiņš, līdz kuram ir jāveic visi izdevumi. It īpaši vispārējās dotācijas projektā attiecībā uz 2. pasākumu ir norāde uz minēto datumu kā noslēguma datumu "izdevumiem", kurus veido naudas pārskaitījumi RKF, nevis ieguldījumiem MVU. Pirmās instances tiesas sniegtā interpretācija, saskaņā ar kuru šis datums ir piemērojams minētajiem ieguldījumiem, nevarot tikt pamatota arī ar vienošanos, tostarp tās 13. panta 4. punktu, kas esot vispārīgs noteikums, kurš ir piemērojams visiem vispārējās dotācijas projektā paredzētajiem pasākumiem, nevis tikai 2. pasākumam, kas aplūkojams šajā lietā.

63 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka esot bijis grūti vai pat neiespējami sniegt atbalstu MVU līdz 2001. gada 31. decembrim, jo RKF bija pilnībā izveidots tikai minētajā datumā.

64 Komisija apstrīd visus apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus. Saistībā ar iebildumu, saskaņā ar kuru Pirmās instances tiesa esot aizstājusi apstrīdētā lēmuma pamatojumu ar savu pamatojumu, Komisija norāda, ka Pirmās instances tiesas apgalvojumi pārsūdzētajā spriedumā nemaz neesot pretēji minētā lēmuma pamatojumam, jo Komisija pati bija vienmēr uzskatījusi, ka "faktiski radušies izdevumi" atbilst ieguldījumiem MVU.

65 Saistībā ar vispārējās dotācijas projekta interpretāciju tā norāda, ka 2. pasākuma mērķi nevarot aprobežoties ar RKF izpildi, kā to norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, bet tajos esot jāņem vērā arī šā pasākuma "darbības posms", kurā paredzēta līdzdalības MVU pamatkapitālā iegūšana. Turklāt saistībā ar datu lapas Nr. 19 interpretāciju tā uzskata, ka — kā uz to esot pareizi norādījusi Pirmās instances tiesa — minētajā datu lapā ietvertā "faktiski radušos izdevumu" definīcija tieši saistot izdevumu RKF ietvaros konceptu ar finansēšanas vadības [instrumenta] faktiski īstenotu palīdzību uzņēmumiem, kuri saņem ERAF līdzfinansējumu. Līdz ar to 2001. gada 31. decembra beigu datums varot attiekties tikai uz ieguldījumiem šajos uzņēmumos.

66 Visbeidzot saistībā ar argumentiem par objektīvām grūtībām īstenot ieguldījumus līdz 2001. gada 31. decembrim Komisija uzsver, ka — kā uz to arī norādījusi Pirmās instances tiesa — vispārējās dotācijas projekta 5.2.2. punktā bija paredzēts Kopienu palīdzības sniegšanas pirmais posms — tādu uzņēmumu identificēšana, uz kuriem potenciāli attiecas RKF. Līdz ar to neesot bijis grūti ievērot faktiskai ieguldījumu veikšanai noteikto termiņu, kas ir 2001. gada 31. decembris.

— Tiesas vērtējums

67 Saskaņā ar Regulas Nr. 2052/88 5. panta 2. punkta c) apakšpunktu viens no struktūrfondu atbalsta veidiem ir "vispārējās dotācijas", kuras "parasti pārvalda dalībvalsts iecelts starpnieks, kuru apstiprinājusi Eiropas Komisija un kurš nodrošina vispārējās dotācijas sadali individuālās dotācijās, kas tiek piešķirtas galīgajiem saņēmējiem".

68 Apstrīdētais lēmums attiecas uz vispārējo dotāciju, kas piešķirta, izveidojot RKF. Saskaņā ar datu lapu Nr. 19 struktūrfondi līdzfinansē RKF, kurā piedalās arī valsts partneri un kuru saskaņā ar datu lapas Nr. 19 ii) punktā noteikto vispārīgo normu pārvalda nevis Komisija, bet valsts organizācija, kas darbojas kā starpnieks vispārējās dotācijas sadales mērķiem. RKF, kura izveidota gan ar valsts, gan ar ERAF maksājumiem, sniedz palīdzību dzīvotspējīgiem uzņēmumiem, ievērojot Kopienu atbalsta finansiālās izpildes noteikumus atbilstoši minētās datu lapas vii) un viii) punktā paredzēto vispārīgo normu.

69 Šajā sakarā datu lapas Nr. 19 C daļā ir minēti "saistības" un "faktiski radušos izdevumu" jēdzieni, kas attiecīgi ir "tiesisks akts par RKF pamatkapitāla izveidi vai palielināšanu" un izdevumi, kurus veido "RKF apmaksātā pamatkapitāla daļu samaksa naudā, ko veic dalībnieki (ieguldītais kapitāls), ciešā saistībā ar īstenošanas ziņojumiem, kuros minēta veiktā līdzdalības pamatkapitālos iegūšana un kas ir pasākuma pienācīgas izpildes apliecinājums". Visbeidzot minētās datu lapas D daļas 2. punktā ir paredzēts, ka, "noslēdzot Kopienu palīdzību [..], RKF finanšu neto stāvoklis ir jānosaka, salīdzinot kopējā apmaksātā kapitālā izlietojumu ar kopējo uzņēmumiem izmaksātās palīdzības summu attiecīgajā laikā". Līdz ar to, ja noslēguma datumā viss RKF pamatkapitāls nav ieguldīts MVU, palīdzības pasākums nevar tikt uzskatīts par īstenotu pilnībā.

70 Ņemot vērā ciešo saistību, kas noteikta datu lapas Nr. 19 C daļā starp RKF apmaksātā pamatkapitāla daļu samaksu naudā, ko veic dalībnieki, no vienas puses, un īstenošanas ziņojumiem, kuros minēta veiktā līdzdalības MVU pamatkapitālos iegūšana un

kas ir pasākuma pienācīgas izpildes apliecinājums, no otras puses, Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka Komisija bija pareizi noteikusi, ka Kopienas palīdzības noslēguma datums ir 2001. gada 31. decembris.

71 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumu par nepareizu vienošanās interpretāciju no iepriekš minētā izriet arī, ka — atbilstoši tam, ko nospriedusi Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 55. punktā, — atsauce uz "maksājumiem, ko veic starpnieks" un kas jāveic līdz palīdzības noslēguma datumam, kurš norādīts tās pašas vienošanās 13. panta 4. punktā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tā attiecas uz līdzdalības MVU pamatkapitālā iegūšanu datu lapas Nr. 19 B daļas izpratnē.

72 Pretēji apelācijas sūdzības apgalvojumiem šāda interpretācija nav pretrunā vispārējās dotācijas projektā ietvertajām normām par palīdzības pasākumu. Kā to pareizi norādījusi Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 53. punktā, pietiek konstatēt, ka minētā projekta 5.2.5. punktā ir pārņemtas datu lapas Nr. 19 C daļā ietvertās izdevumu un saistības definīcijas. Tādējādi šis pats projekts neļauj izmantot nekādu citu Kopienu palīdzības noslēguma datumu kā tikai 2001. gada 31. decembri.

73 Saistībā ar apgalvojumu, ka vispārējās dotācijas projektā neesot norādes uz līdzdalību MVU kā RKF izdevumiem, ir jānorāda — atbilstoši tam, ko konstatējusi Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 53. punktā, — šajā projektā ir pārņemtas datu lapas Nr. 19 C daļā ietvertās definīcijas un noteikts, ka šī līdzdalības iegūšana ir jānorāda īstenošanas ziņojumos.

74 Turklāt saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzējas minētajām materiālajām grūtībām attiecībā uz līdzdalības MVU pamatkapitālā iegūšanu līdz 2001. gada 31. decembrim ir jānorāda, ka Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 57. punktā ir pareizi atzinusi, ka vispārējās dotācijas projekta 5.2.2. punktā bija paredzēts "fonda veicināšanas" posms, kas bija pirms Kopienu palīdzības pasākuma īstenošanas un kurā valsts iestādēm bija iespēja faktiski identificēt uzņēmumus, kam potenciāli ir interese par RKF,

un veikt iepriekšēju novērtējumu, lai paredzētu saistības līdz 1999. gada 31. decembrim un veiktu maksājumus līdz 2001. gada 31. decembrim. Turklāt ir jānorāda, ka starpnieks katrā ziņā tika informēts par palīdzības sniegšanas noslēguma termiņiem vienošanās parakstīšanas brīdī, kas notika 1999. gada 22. jūlijā.

75 Visbeidzot saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem, saskaņā ar kuriem Pirmās instances tiesa esot aizstājusi apstrīdētā lēmuma pamatojumu ar savu pamatojumu, ir jāatzīst, ka katrā ziņā apstrīdētajā lēmumā Komisija, atbildot uz apelācijas sūdzības iesniedzējas administratīvā procesa gaitā sniegtajiem apsvērumiem, ir tostarp uzsvērusi, ka izdevumi var tikt atzīti par atbilstīgiem ar nosacījumu, ka piešķirtās summas izmanto ieguldījumiem Bazilikatas reģiona MVU. Turklāt tajā ir tieša norāde uz datu lapas Nr. 19 D daļu. No tā izriet, ka Pirmās instances tiesa nav aizstājusi apstrīdētā lēmuma pamatojumu, bet ir ņēmusi vērā apstrīdētajā lēmumā norādītos faktiskos un juridiskos elementus, lai pārbaudītu tiesību akta tiesiskumu.

76 Līdz ar to otrais pamats, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzījusi savas apelācijas sūdzības atbalstam, ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo apelācijas sūdzības pamatu, kas saistīts ar "lietderības nosacījuma" kļūdainu interpretāciju

— Lietas dalībnieku argumenti

77 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, noraidot atcelšanas pamatu, kas saistīts ar Kopienu palīdzības "lietderības nosacījuma" pārkāpumu. Pirmās instances tiesa par šā nosacījuma esamību ir secinājusi no noteikumiem par termiņu iemaksu RKF veikšanai, lai gan nevienā no

šiem noteikumiem šāds izdevumu atbilstības nosacījums nav norādīts. Ņemot vērā, ka saskaņā ar judikatūru attiecībā uz struktūrfondiem (skat. Pirmās instances tiesas 2008. gada 9. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-349/06, T-371/06, T-14/07, T-15/07 un T-332/07 Vācija/Komisija, Krājums, II-2181. lpp.) Komisijas rīcības brīvību attiecībā uz finanšu atbalsta samazināšanu nevar izmantot tādējādi, ka pieņemtajos lēmumos tiek pieļautas atkāpes no Regulas Nr. 4253/88 24. pantā paredzētajiem nosacījumiem, Pirmās instances tiesai esot bijis jāatzīst, ka apstrīdētais lēmums ir prettiesisks.

78 Komisija atzīst, ka Pirmās instances tiesa esot konstatējusi, ka izteiciens "lietderības nosacījums" nav minēts noteikumos, kas reglamentē vispārējo dotāciju. Tomēr tā norāda, ka minētā tiesa esot atsaukusies uz Regulas Nr. 4254/88 1. pantu kā vispārīgā un programmas rakstura normu ERAF palīdzības jomā un no tās esot secinājusi, ka šā fonda mērķus var uzskatīt par sasniegtiem tikai tad, ja palīdzība ir sniegta uzņēmumiem, kuriem atbalsts ir paredzēts. Tātad šis nosacījums ir nevis apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats, bet drīzāk galvenais princips un loģiskais pamats noteikumiem, kas reglamentē minēto projektu.

— Tiesas vērtējums

79 Šajā sakarā ir jānorāda, ka Pirmās instances tiesa ir pareizi uzskatījusi, ka apstrīdētā lēmuma motīvu daļas 22. punktā izteiciens "lietderības nosacījums" bija minēts, lai atgādinātu principus, kas ir visu normu, kuras attiecas uz tādas vispārējās dotācijas piešķiršanu kā šajā lietā, pamatā. Kā apstiprināts šā sprieduma 67.–73. punktā, tostarp no Regulas Nr. 2052/88, datu lapas Nr. 19 un vispārējās dotācijas projekta izriet, ka vispārējo dotāciju, kas piešķirta, izveidojot RKF, ir jāuzskata par īstenotu tad, ja Kopienu atbalsts nonāk līdz saņēmējiem uzņēmējiem, kas aplūkojamajā lietā ir MVU, kuri veic uzņēmējdarbību Bazilikatas reģionā. Tieši šis nosacījums ir izpausts apstrīdētajā lēmumā ar minēto izteicienu.

80 Apstāklim, ka šis izteiciens nav tieši minēts ar attiecīgo vispārējo dotāciju saistītajos dokumentos, nav nekādas nozīmes saistībā ar apstrīdētā lēmuma tiesiskuma pārbaudi.

81 Līdz ar to pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumiem Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 72. punktā atzīstot, ka ar norādes uz "lietderības nosacījumu" iekļaušanu nav bijis pievienots nekāds jauns nosacījums tiem, kas paredzēti attiecīgajai palīdzībai piemērojamajos noteikumos, un Komisija ir tikai piemērojusi minētos nosacījumus.

82 Līdz ar to trešais pamats, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzījusi savas apelācijas sūdzības atbalstam, ir jānoraida kā nepamatots.

Par ceturto apelācijas sūdzības pamatu par principu, kas saistīti ar tiesību uz aizstāvību ievērošanu un izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā *Mediocurso*/Komisija, kļūdainu interpretāciju un piemērošanu

— Lietas dalībnieku argumenti

83 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 79. punktā Pirmās instances tiesa, lemjot par atcelšanas pamatu, kas saistīts ar Regulas Nr. 4253/88 25. un 26. panta pārkāpumu, esot nepareizi interpretējusi iepriekš minēto spriedumu lietā *Mediocurso*/Komisija, saskaņā ar kuru ikvienā procesā, kas vērsts pret kādu personu, esot jānodrošina šīs personas tiesību uz aizstāvību ievērošana, pat ja šajā sakarā nav paredzēti konkrēti noteikumi. Pirmās instances tiesa esot ierobežojusi iespēju piemērot šādu normu, attiecinot to tikai uz gadījumu, kas uz to atsaucas kā uz normu, kura nepieciešama, lai nodrošinātu tiesības uz aizstāvību. Tādējādi tā esot izmantojusi interpretāciju, kas ir pretrunā interpretācijai, kuru izmantojušas Savienības tiesas, kas nav paredzējušas šīs normas piemērošanai nekādus nosacījumus; apelācijas sūdzības iesniedzēja šajā sakarā norāda uz Tiesas 2005. gada 9. jūnija spriedumu lietā

C-287/02 Spānija/Komisija (Krājums, I-5093. lpp., 37. punkts) un 2007. gada 8. marta spriedumu lietā C-44/06 *Gerlach* (Krājums, I-2071. lpp., 38. punkts), kā arī Pirmās instances tiesas 2007. gada 27. jūnija spriedumu lietā T-65/04 *Nuova Gela Sviluppo*/Komisija, 53. punkts.

84 Komisija apgalvo, ka Pirmās instances tiesa neesot pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, ņemot vērā, ka aplūkojamajā gadījumā tiesiskā principa, kas noteikts iepriekš minētajā spriedumā lietā *Mediocurso*/Komisija, piemērošanas nosacījumi nav izpildīti, jo šīs procedūras rezultātā nevar tikt pieņemts apelācijas sūdzības iesniedzējai nelabvēlīgs akts.

— Tiesas vērtējums

85 Regulas Nr. 4253/88 24. panta 1. punktā ir paredzēts, ka gadījumā, ja Komisija uzskata, ka Kopienu palīdzības pasākuma izpilde ne daļēji, ne pilnībā neattaisno tam piešķirto finanšu atbalstu, tā uzsāk šim gadījumam atbilstošu pārbaudi, lūdzot dalībvalstij vai iestādēm, kuras dalībvalsts nozīmējusi darbības īstenošanai, noteiktā termiņā iesniegt savus apsvērumus. Tās pašas regulas 25. un 26. pantā ir paredzēti noteikumi par šā atbalsta īstenošanas uzraudzību un novērtēšanu, kas ir jāveic Komisijas un dalībvalstu partnerības ietvaros.

86 Šajos noteikumos, tostarp minētajā 24. pantā, nav paredzēts — kā to pareizi norādījusi Pirmās instances tiesa —, ka uzņēmumi, kas saņem finanšu atbalstu, vai starpnieki, kas ir atbildīgi par vispārējās dotācijas pārvaldību, tādi kā apelācijas sūdzības iesniedzēja, ir jāuzklausa, Komisijai pārbaudot palīdzības pasākuma izpildi, lai, iespējams, grozītu šā atbalsta summu.

87 Saskaņā ar apelācijas sūdzības iesniedzējas minēto Tiesas judikatūru, tostarp iepriekš minēto spriedumu lietā *Mediocurso*/Komisija, ikvienā procesā, kurš uzsākts pret kādu personu un kura rezultātā var tikt pieņemts tai nelabvēlīgs lēmums, ir jāpiemēro

procesuālie noteikumi, pat ja likumdevējs tos nav tieši paredzējis, ja tie ir nepieciešami tādu pamatprincipu kā tiesību uz aizstāvību aizsardzība ievērošanai. Pārsūdzētā sprieduma 79. punktā Pirmās instances tiesa ir pamatoti izslēgusi iespēju, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja varētu atsaukties uz šādu principu, lai no piemērojamā tiesiskā regulējuma, tostarp Regulas Nr. 4253/88 25. un 26. panta, izsecinātu tiesības tikt uzklausītam tad, kad Komisija pārbauda attiecīgās Kopienu palīdzības pareizu īstenošanu.

88 Dalībvalsts, kas uzklausīta atbilstoši minētajam 24. pantam, ir vienīgais apstrīdētā lēmuma adresāts, jo tieši tai ir jāatmaksā Komisijai summas, kas atbilst iespējamam dotācijas samazinājumam, un šis lēmums nenosaka valsts iestādēm pienākumu atgūt summas no attiecīgajiem saņēmējiem uzņēmumiem.

89 Tādējādi tādā procesā kā tas, kura rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, vispārējais tiesību uz aizstāvību ievērošanas princips nenosaka Komisijai pienākumu uzklausīt ne attiecīgos MVU, ne — vēl jo mazāk — starpniecības organizāciju, kurai ir jāpārvalda vispārējā dotācija.

90 Vēl jo vairāk — ir jākonstatē, ka no apstrīdētā lēmuma, tostarp tā motīvu daļas 10., 18. un 19. punkta, izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai turklāt ir bijusi iespēja tikt uzklausītai Komisijā un iesniegt savus rakstveida apsvērumus.

91 Līdz ar to ceturtais pamats, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzījusi savas apelācijas sūdzības atbalstam, nav pamatots.

Par piekto apelācijas sūdzības pamatu, kas saistīts ar Regulas Nr. 4253/88 25. un 26. panta par Komisijas pienākuma veikt uzraudzību un kontroli pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

92 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Pirmās instances tiesa esot pārkāpusi Regulas Nr. 4253/88 25. un 26. pantu, jo tā esot kļūdaini nospriedusi, ka ar šiem pantiem Komisijai nav noteikts pienākums — tādas palīdzības gadījumā kā šajā lietā — izvirzīt iebildumus par palīdzības īstenošanu tās izpildes posmā, tostarp uzraudzības komitejas sēžu laikā. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa ne tikai esot kļūdaini konstatējusi, ka šāda pienākuma atzīšana liegtu Komisijai pieņemt lēmumus par finanšu atbalsta samazināšanu vai atcelšanu, bet arī esot rosinājusi Komisiju nepiemērot minētajos pantos paredzēto uzraudzības un kontroles sistēmu.

93 Komisija uzsver, ka — atbilstoši tam, kas izriet no pārsūdzētā sprieduma, — palīdzības pasākumu izpildes posmā tās uzdevums esot nevis identificēt un sodīt šīs izpildes gaitā izdarītos pārkāpumus, bet piedalīties — sadarbībā ar dalībvalstīm — efektīvas uzraudzības īstenošanā, izmantojot minētās regulas 25. punktā paredzētos instrumentus, un veikt tās pašas regulas 26. pantā paredzēto novērtējumu. Pārkāpumu identificēšana un nepieciešamo finanšu korekciju pieņemšana attiecas uz tās pašas regulas 24. pantā paredzēto procedūru.

— Tiesas vērtējums

94 Regulas Nr. 4253/88 25. un 26. pantā attiecīgi ir paredzēta finanšu atbalsta īstenošanas uzraudzības procedūra un Kopienas veikto pasākumu novērtēšanas procedūra.

95 Saskaņā ar minētā 25. panta 1. punkta pirmo daļu uzraudzības procedūras laikā Komisija un valsts iestādes rīkojas kopā partnerības ietvaros, kas tiek īstenota ar uzraudzības komiteju palīdzību. Saskaņā ar tās pašas normas otro teikumu "šo uzraudzību nodrošina ar ziņojumiem, ko sagatavo atbilstoši kopīgi saskaņotajām procedūrām, ar paraugu pārbaudēm un uzraudzības komiteju izveidošanu".

96 Saskaņā ar Regulas Nr. 4253/88 26. pantu Komisijai sadarbībā ar valsts iestādēm ir jāveic struktūrpasākumu iepriekšēja (*ex ante*) novērtēšana un paveiktā (*ex post*) novērtēšana, tostarp Kopienu atbalsta shēmu izstrādes nolūkiem.

97 Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 79. un 80. punktā ir uzskatījusi, ka no minētajām normām neizriet, ka Komisijai būtu pienākums izvirzīt iebildumus vai paust šaubas, tostarp uzraudzības komitejas ietvaros, pirms finanšu atbalsta samazināšanas Regulas Nr. 4253/88 24. panta izpratnē.

98 Šādā vērtējumā nav pieļauta nekāda kļūda tiesību piemērošanā.

99 Ar minēto 24. pantu atbalsta samazināšana, apturēšana vai atcelšana nav pakļauta nosacījumam, ka iepriekš tiek izvirzīti iebildumi palīdzības īstenošanas uzraudzības procedūras ietvaros.

100 Tāpat Regulas Nr. 4253/88 25. un 26. pantā, kas attiecas uz atbalsta īstenošanas uzraudzību un novērtēšanu, nav noteikta saistība starp Komisijas uzdevumiem šīs īstenošanas laikā un tās pilnvarām lemt par atbalsta samazināšanu, apturēšanu vai atcelšanu.

101 Līdz ar to no minētajā regulā paredzētās sistēmas nemaz neizriet Komisijas pienākums uzraudzības komitejas ietvaros izvirzīt iebildumus, pirms tiek pieņemts lēmums par atbalsta samazināšanu, apturēšanu vai atcelšanu.

102 Turklāt tikai atbalsta saņēmēji un — vispārējās dotācijas gadījumā — starpnieki ir atbildīgi par attiecīgo pasākumu. Tāpēc apstākli, ka Komisija attiecīgā gadījumā nav paziņojusi par pārkāpumiem šīs rīcības īstenošanas laikā, nevar uzskatīt par tādu, kas izslēdz vai ierobežo šādu atbildību. Kā to norādījusi ģenerāladvokāte savu secinājumu 140. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzējas piedāvātās interpretācijas rezultātā starpniekam tostarp tiktu atņemta jebkāda atbildība par pārkāpumiem, kurus Komisija nav norādījusi pasākuma, kam piešķirts finanšu atbalsts, izpildes laikā. Šī interpretācija nav savienojama ar attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi, kas ir nodrošināt, ka attiecīgie uzņēmumi faktiski ievēro šā atbalsta piešķiršanas nosacījumus.

103 Šajos apstākļos, pat ja — pretēji Komisijas apgalvojumiem — tā, pildot savus uzraudzības uzdevumus, nevar aprobežoties ar vienu vienīgu atbalsta Kopienas palīdzības īstenošanai funkciju, bet tai, ievērojot partnerības sistēmu, kas ir ar Regulu Nr. 4253/88 ieviestā režīma pamatā, ir jāpievērš kompetento iestāžu uzmanība tad, kad tā atklāj uzņēmumu pieļautos pārkāpumus, apstāklis, ka tā to nav izdarījusi aplūkojamajā lietā, neietekmē apstrīdētā lēmuma tiesiskumu.

104 Tātad no iepriekš minētā izriet, ka piektais pamats, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzījusi savas apelācijas sūdzības atbalstam, nav pamatots.

Par sesto pamatu, kas saistīts ar tiesiskās paļāvības aizsardzības un tiesiskās drošības principu pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

105 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa esot kļūdaini nospriedusi, ka Komisija nav radījusi apelācijas sūdzības iesniedzējai nekādu tiesisku paļāvību attiecībā uz Kopienu palīdzības sniegšanas ilgumu. Tā esot uzskatījusi, ka apgalvotie Komisijas solījumi, pat ja tie tiktu pierādīti, ir pretrunā attiecīgajam finanšu atbalstam piemērojamajām tiesību normām, tostarp attiecībā uz šīs palīdzības noslēguma datumu. Pirmās instances tiesa tostarp esot pamatojusies uz kļūdainu vērtējumu gan attiecībā uz vispārējās dotācijas projekta saturu, gan tās saņēmējiem.

106 Šajā sakarā Komisija tikai norāda, ka Pirmās instances tiesas vērtējumā par attiecīgās palīdzības raksturlielumiem un tās noslēguma datumu nav pieļautas neprecizitātes. Turklāt tā uzsver, ka tā nekad neesot devusi apelācijas sūdzības iesniedzējai precīzus, beznosacījuma un saskanīgus solījumus, bet vienmēr esot apstiprinājusi, ka finansējumam atbilstīgie izdevumi ir tikai ieguldījumi MVU, kas veikti pirms 2001. gada 31. decembra.

— Tiesas vērtējums

107 Vispirms ir jāatgādina, ka tiesības atsaukties uz tiesisko paļāvību pastāv, ja iestāde ir sniegusi precīzus solījumus, kas var radīt to adresātam tiesiski pamatotas cerības, un ja šie solījumi atbilst piemērojamām tiesību normām (šajā sakarā skat. 2000. gada 9. novembra spriedumu lietā C-207/99 P Komisija/*Hamptaux*, *Recueil*, I-9485. lpp., 47. punkts).

108 Apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītais pamats ir balstīts uz argumentiem, kas — atbilstoši šā sprieduma 67.–73. punktā norādītajam — nav pamatoti. Proti, pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumiem Pirmās instances tiesa ir pareizi nospriedusi, ka no piemērojamā tiesiskā regulējuma izriet, ka dotācijas saņēmēji ir nevis apelācijas sūdzības iesniedzēja, bet MVU, kas veic uzņēmējdarbību Bazilikatas reģionā, un ka saskaņā ar lēmumu par atbalsta piešķiršanu, vispārējās dotācijas projektu un vienošanos termiņš, līdz kuram bija jāveic ieguldījumi MVU, ir 2001. gada 31. decembris.

109 Tātad Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 90. punktā ir pareizi atzinusi, ka Komisija nevarēja sniegt apelācijas sūdzības iesniedzējai solījumus, kas tai ļautu izmantot palīdzības noslēguma datumu, kurš atšķiras no palīdzībai piemērojamajās tiesību normās noteiktā, jo minētie solījumi būtu pretrunā šīm pašām tiesību normām.

110 Līdz ar to sestais pamats, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzījusi savas apelācijas sūdzības atbalstam, nav pamatots.

Par septīto pamatu, kas balstīts uz pierādījumu sagrozīšanu un vispārējo principu par pierādīšanas pienākumu pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

111 Ar šo pamatu, kas attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 91. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka tā savā prasības pieteikumā, kas iesniegts pirmajā instancē, bija norādījusi, ka no uzraudzības komitejai iesniegtajām pusgada atskaitēm skaidri izriet, ka RKF izveidošanas procesā Komisija bija pilnībā informēta par palīdzības pasākuma norisi, ka tā apstiprināja starpnieka darbību un piekrita šim pasākumam piemērojamo noteikumu interpretācijai, ko sniegusi apelācijas sūdzības iesniedzēja.

Lai gan Komisija neesot apstrīdējusi šādus apgalvojumus Pirmās instances tiesā, tā esot nospriedusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav sniegusi pierādījumus šajā sakarā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja tostarp nav iesniegusi ne pusgada atskaites, kas liecina, ka līdz 2001. gada 30. jūnijam nav bijis īstenots neviens finanšu darījums, ne atskaiti attiecībā uz 2001. gada 21. novembra atjaunināšanu. Ņemot vērā šo dokumentu neiesniegšanu, Pirmās instances esot kļūdaini uzskatījusi, ka tā nevar pārbaudīt apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumu patiesumu. Savukārt apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka, ņemot vērā, ka Komisija to nav apstrīdējusi, Pirmās instances tiesai esot bijis jāuzskata tās apgalvojumi par pierādītiem vai arī — ja minētie dokumenti patiešām ir uzskatāmi par nepieciešamiem sprieduma taisīšanai — tai esot bijis jāpieprasa apelācijas sūdzības iesniedzējai tos iesniegt.

112 Komisija uzskata, ka šis septītais apelācijas sūdzības pamats esot neefektīvs, jo Pirmās instances tiesa esot pamatojusi pamata, kas saistīts ar tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu, noraidījumu ar citiem iemesliem, nevis tiem, kas saistīti ar minēto dokumentu novērtēšanu. Pēc būtības tā apgalvo, ka Pirmās instances tiesa esot pareizi uzskatījusi, ka, tā kā nav pierādījumu, tā nevar lemt par jautājumu, vai uzraudzības komiteja ir bijusi informēta par to, ka palīdzība MVU netika sniegta līdz 2001. gada 31. decembrim. Faktiski pirmajā instancē iesniegtajos dokumentos neesot bijuši skaidri pierādījumi šajā sakarā. Tātad, ņemot vērā Komisijas un apelācijas sūdzības iesniedzējas atšķirīgās nostājas, Pirmās instances tiesa esot pareizi konstatējusi, ka tā nevar lemt par šo jautājumu.

— Tiesas vērtējums

113 Lai atbalstītu savu septīto pamatu, kas saistīts ar pierādījumu sagrozīšanu un vispārējo principu par pierādīšanas pienākumu pārkāpumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja ir iesniegusi četrus jaunus dokumentus.

114 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka, izskatot apelācijas sūdzību, Tiesas kompetencē ir tikai pārbaudīt Vispārējās tiesas [Pirmās instances tiesas] vērtējumu attiecībā uz pamatiem, kuri tajā ir apspriesti (skat. 2004. gada 29. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C-199/01 P un C-200/01 P *IPK-München* un Komisija, *Recueil*, I-4627. lpp., 52. punkts

un tajā minētā judikatūra). Ļaujot lietas dalībniekam Tiesā pirmo reizi iesniegt pierādījumu, ko tas nav iesniedzis Vispārējā tiesā, tam tiktu ļauts likt Tiesai, kuras kompetence apelāciju lietās ir ierobežota, izskatīt strīdu, kas būtu plašāks nekā tas, ko ir izskatījusi Vispārējā tiesa (2007. gada 1. februāra spriedums lietā C-266/05 P *Sison*/Padome, Krājums, I-1233. lpp., 95. punkts).

115 Līdz ar to nevar pieļaut apelācijas sūdzības iesniedzējai iesniegt minētos dokumentus.

116 Turklāt ir jānorāda, ka ir tiesa, ka — atbilstoši Komisijas norādītajam — šis apelācijas sūdzības pamats attiecas uz iepriekšēju Pirmās instances tiesas vērtējumu. Pārsūdzētā sprieduma 88.–92. punktā Pirmās instances tiesa ir noraidījusi atcelšanas pamatu, kas saistīts ar tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu, pamatojoties uz citu informāciju, nevis to, kas izriet no dokumentiem, attiecībā uz kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd Pirmās instances tiesa veikto vērtējumu.

117 Saistībā ar šā pamata pamatotību ir jāatgādina, pirmkārt, ka lietā par prasību atcelt tiesību aktu lietas dalībniekam, kas apstrīd kāda akta tiesiskumu, ir pienākums iesniegt pierādījumus, kas atbalstītu tā apgalvojumus.

118 Turklāt saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 66. panta 1. punkta pirmo daļu tā nosaka pierādījumu savākšanas pasākumus, ko tā uzskata par atbilstošiem. No Tiesas judikatūras izriet, ka tikai tiesa, kuras kompetencē ir izskatīt lietu pēc būtības, var spriest par nepieciešamību papildināt informāciju, kas ir tās rīcībā lietā, kuru tā izskata, un novērtēt pierādījumus, izņemot gadījumus, kad šie pierādījumi ir acīmredzami sagrozīti (skat. 2005. gada 26. janvāra rīkojumu lietā C-153/04 P *Euroagri*/Komisija, 61. un 62. punkts). Līdz ar to apstāklis, ka Pirmās instances tiesa nav lūgusi pievienot lietas materiāliem kādu dokumentu, nepastāvot lūgumam par iesniegšanu no ieinteresētā lietas dalībnieka, nav procesuālo normu pārkāpums.

119 Otrkārt, saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru pierādījumu sagrozīšana ir notikusi tad, ja, neiesniedzot jaunus pierādījumus, jau iesniegto pierādījumu vērtējums ir acīmredzami nepareizs (skat. 2007. gada 18. janvāra spriedumu lietā C-229/05 P *PKK* un *KNK*/Padome, Krājums, I-439. lpp., 37. punkts, un šajā sakarā arī 2006. gada 6. aprīļa spriedumu lietā C-551/03 P *General Motors*/Komisija, Krājums, I-3173. lpp., 54. punkts, kā arī 2007. gada 18. jūlija spriedumu lietā C-326/05 P *Industrias Químicas del Vallés*/Komisija, Krājums, I-6557. lpp., 60. punkts).

120 Aplūkojamajā lietā ir jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 91. punktā Pirmās instances tiesa ir nospriedusi, ka tādēļ, ka [tai] nav bijušas iesniegtas ne uzraudzības komitejai nodotās pusgada atskaites, ne arī atskaite par 2001. gada 21. novembra atjaunināšanu, kas minēta uzraudzības komitejas 2001. gada 10. decembra sēdes protokolā, tā nevar izvērtēt, vai uzraudzības komiteja ir bijusi informēta par to, ka viss RKF kapitāls nevarēja tikt ieguldīts MVU līdz 2001. gada 31. decembrim.

121 Šajā sakarā no minētā protokola 5. punkta izriet, ka 2001. gada 10. decembrī uzraudzības komiteja ir izteikusi savu "apstiprinājumu attiecībā uz vispārējās dotācijas programmas norisi" un pieņēmusi zināšanai atskaiti par 2001. gada 21. novembra atjaunināšanu saistībā ar RKF izveidi.

122 Pirmās instances tiesa ir uzskatījusi, ka, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja nav iesniegusi dokumentus, kas ļautu pierādīt, ka tā bija informējusi uzraudzības komiteju par to, ka viss apmaksātais kapitāls netika ieguldīts MVU līdz 2001. gada 31. decembrim, Pirmās instances tiesa nevarēja konstatēt, ka Komisija bija faktiski zinājusi par Kopienu palīdzības īstenošanas norisi.

123 Šādu vērtējumu nevar uzskatīt par kļūdainu, jo, nepastāvot informācijai, uz kuras pamata uzraudzības komiteja varētu izteikt savu piekrišanu, Pirmās instances tiesa nevarēja konstatēt, ka Komisija ir apstiprinājusi attiecīgā palīdzības pasākuma izpildes kārtību.

124 No tā izriet, ka septītais pamats, kas saistīts ar pierādījumu sagrozīšanu un vispārējo principu par pierādīšanas pienākumu pārkāpumu, katrā ziņā ir jāuzskata par nepamatotu.

Par astoto pamatu, kas saistīts ar judikatūras par samērīguma principa piemērošanu finanšu atbalsta samazināšanas gadījumā pārkāpšanu

— Lietas dalībnieku argumenti

125 Ar savu astoto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd vērtējumu, kas tostarp ietverts pārsūdzētā sprieduma 93. punktā un saskaņā ar kuru Pirmās instances tiesa, atsaucoties uz iepriekš minēto spriedumu lietā Nīderlande/Komisija, ir nospriedusi, ka, tā kā ieguldījumi MVU nav tikuši veikti pilnībā, Komisijai bija pienākums samazināt atbalstu, neņemot vērā dažādus apstākļus, ko minējusi apelācijas sūdzības iesniedzēja attiecībā uz izdarītā pārkāpuma mērenu raksturu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka minētais spriedums attiecas uz lēmumu, kas pamatots ar Regulas Nr. 4254/88 12. pantu, nevis ar tās 24. pantu. Šajā pēdējā pantā nav nekādas norādes uz atgūšanas "automātisku raksturu", kas neatstātu Komisijai nekādu rīcības brīvību. Turpretim no Pirmās instances tiesas 2003. gada 11. decembra sprieduma lietā T-306/00 *Conserve Italia*/Komisija (*Recueil*, II-5705. lpp., 135.–149. punkts) izriet, ka Komisijai, nosakot sākotnēji piešķirtās atbalsta summas samazinājumu, ir jāņem vērā saņēmēju uzvedība, it īpaši apstāklis, ka tie nav rīkojušies krāpnieciski.

126 Komisija apgalvo, ka Pirmās instances tiesa esot pareizi uzskatījusi, ka gadījumā, ja nav ievērots viens no Kopienu atbalsta piešķiršanas nosacījumiem, tāds kā nosacījums par atbilstīgo izdevumu izpildes termiņu, tās veikts samazinājums esot vienkārša finanšu korekcija, kas nav atkarīga no jebkādiem apsvērumiem par saņēmēju vainu vai iespējamu krāpšanas mēģinājumu. Līdz ar to Pirmās instances tiesa neesot pārkāpusi judikatūru attiecībā uz samērīguma principu, nospriežot, ka Komisijai nebija nekādas rīcības brīvības saistībā ar sākotnēji piešķirtās finanšu atbalsta summas samazinājumu.

— Tiesas vērtējums

127 Pārsūdzētā sprieduma 93. punktā Pirmās instances tiesa ir konstatējusi, ka Komisijai nav bijusi rīcības brīvība attiecībā uz sekām, kas rodas no tā, ka līdz 2001. gada 31. decembrim daļa no RKF iemaksātiem līdzekļiem nebija ieguldīta MVU. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa ir atsaukusies uz iepriekš minētā sprieduma lietā Nīderlande/Komisija 22., 23. un 47. punktu.

128 Kā to norādījusi apelācijas sūdzības iesniedzēja, šis pēdējais minētais spriedums attiecās uz Komisijas lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz Regulas Nr. 4254/88 12. pantu, ar kuru ieviests pārejas noteikums, nosakot gala termiņu un pienākumu atgūt neizlietotus līdzekļus. Turpretim apstrīdētais lēmums ir pamatots ar Regulas Nr. 4253/88 24. pantu, ar kuru Komisijai ir piešķirtas pilnvaras samazināt finanšu atbalstu, ja pasākums ir izpildīts nepienācīgā veidā un nedod pamatu maksāt atbalstu pilnībā. Minētajā 24. pantā paredzēto izpildes pārkāpumu vidū ir jābūt arī Kopienu palīdzības noslēguma termiņa neievērošanai.

129 Kā savu secinājumu 208. punktā norādījusi ģenerāladvokāte, saskaņā ar Tiesas judikatūru Komisijai, pieņemot lēmumu, pamatojoties uz minēto 24. pantu, nav pienākuma prasīt visa finanšu atbalsta atmaksu, bet tā var izvēlēties noteikt atmaksājamo atbalsta daļu. Tomēr Komisijai, izmantojot šīs pilnvaras, ir jāievēro samērīguma princips tādējādi, ka subsīdijas, kuru atmaksa tiek pieprasīta, nav nesamērīgas ar pieļautajiem pārkāpumiem (skat. 2006. gada 19. janvāra spriedumu lietā C-240/03 P *Comunità montana della Valnerina*/Komisija, Krājums, I-731. lpp., 140. punkts).

130 No tā izriet, ka aplūkojamajā lietā Pirmās instances tiesas sniegtā interpretācija attiecībā uz samērīguma principa piemērošanu ir kļūdaina.

131 Tomēr šādas kļūdas tiesību piemērošanā dēļ aplūkojamajā lietā nevar atcelt pārsūdzēto spriedumu, jo prasītāja nav norādījusi tiesai, kuras kompetencē ir izskatīt lietu pēc būtības, nekādu elementu, kas ļautu secināt, ka apstrīdētajā lēmumā tiktāl, ciktāl ar to tiek samazināts gandrīz viss sākotnēji piešķirtais atbalsts, nav ņemti vērā faktori, kas varētu pamatot Komisijas noteiktās samazinājuma summas pazemināšanu.

132 Sava pamata, kas saistīts ar samērīguma principa pārkāpumu, atbalstam apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka tas, ka RKF nav veicis ieguldījumus MVU, ir sekas, kas izriet no piemērojamo noteikumu nepareizas interpretācijas, nevis no krāpšanas attiecībā pret Kopienu.

133 Šāds apstāklis pats par sevi nav pamats apgalvot, ka atbalsta samazinājuma summai ir jābūt mazākai, nekā to noteikusi Komisija.

134 Lai gan krāpšanas fakts ir pamats palielināt sākotnēji piešķirtā atbalsta summas samazinājumu, krāpšanas neesamība nav iemesls, kas pamatotu tādu subsīdiju uzturēšanu spēkā, kas nav tikušas izlietotas atbilstoši piemērojamajiem noteikumiem.

135 Līdz ar to apelācijas sūdzības pamats, kas saistīts ar samērīguma principa pārkāpumu, ir jānoraida, jo tiesa, kuras kompetencē ir izskatīt lietu pēc būtības, ir pareizi uzskatījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītie apstākļi nepamato Komisijas noteiktā atbalsta samazinājuma summas pazemināšanu.

Par pārsūdzētā spriedumu daļu, kas attiecas uz prasību par zaudējumu atlīdzību

Par apelācijas sūdzības pamatu, kas saistīts ar pamatojuma nepietiekamību un kļūdu tiesību piemērošanā

— Lietas dalībnieku argumenti

136 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa, atbildot uz tās prasījumu atlīdzināt zaudējumus, pamatojoties uz apstrīdētā lēmuma prettiesiskumu, esot tikai norādījusi, ka, tā kā Pirmās instances tiesa nav konstatējusi šādu prettiesiskumu, nav izpildīts viens no nosacījumiem, kas nepieciešami, lai tiktu atzītas tiesības uz atlīdzību. Tādējādi Pirmās instances tiesa neesot izteikusi viedokli par pārējiem nosacījumiem, kas saistīti ar ārpuslīgumiskās atbildības konstatēšanu, un turklāt neesot pamatojusi prasības attiecībā uz morālo kaitējumu noraidījumu. Tāpat tā neesot izteikusi viedokli par apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem attiecībā uz atbildību par rīcību, kas nav prettiesiska, kura izrietot tostarp no Komisijas uzvedības uzraudzības procedūras gaitā, kas tai radījusi neparastu un īpašu kaitējumu.

137 Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa, konstatējot, ka nepastāv viens no trīs nosacījumiem, kas nepieciešami, lai iestātos Savienības ārpuslīgumiskā atbildība, pilnīgi pamatoti varēja neturpināt pārējo divu nosacījumu izvērtēšanu. Turklāt tā norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti attiecībā uz atbildību par rīcību, kas nav prettiesiska, patiesībā esot balstīti uz apgalvojumu par iestādes prettiesisku uzvedību un līdz ar to esot noraidāmi. Turklāt, tā kā starpnieks zināja par ERAF atbalsta piešķiršanas nosacījumiem, tas nebija pakļauts neparastam ekonomiskam riskam, kas būtu lielāks par to, kurš parasti piemīt RKF darbībām saistībā ar vispārējām dotācijām.

— Tiesas vērtējums

138 Šajā sakarā vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru — kā tas tika uzsvērts pārsūdzētajā spriedumā —, lai iestātos Savienības ārpuslīgumiskā atbildība LESD 340. panta otrās daļas izpratnē, ir jābūt izpildītiem trīs kumulatīvajiem nosacījumiem, proti, Savienības iestādēm pārmestā rīcība ir prettiesiska, kaitējums ir reāls un pastāv cēloņsakarība starp šo rīcību un norādīto kaitējumu (skat. tostarp 1999. gada 9. septembra spriedumu lietā C-257/98 P *Lucaccioni*/Komisija, *Recueil*, I-5251. lpp., 11. punkts, kā arī 2004. gada 29. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C-162/01 P un C-163/01 P *Bouma* un *Beusmans*/Padome un Komisija, *Recueil*, I-4509. lpp., 43. punkts).

139 Saistībā ar Pirmās instances tiesas vērtējumu attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas celto prasību par atbildību par prettiesisku rīcību ir jānorāda, ka Pirmās instances tiesa pareizi un ar pietiekamu pamatojumu ir izslēgusi iespēju, ka Komisija varētu izraisīt Savienības atbildību ar apstrīdētā lēmuma pieņemšanu, jo tajā nav pieļauts nekāda veida prettiesiskums un līdz ar to viens no nosacījumiem, kas nepieciešami, lai iestātos šāda atbildība, nebija izpildīts.

140 Pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja arī uz Savienības atbildību par rīcību, kas nav prettiesiska, apgalvojot, ka tai esot nodarīts kaitējums tāpēc, ka Komisija uzraudzības procedūras laikā nebija veikusi nekādu kontroli, ne arī pārbaudi par attiecīgā pasākuma īstenošanas kārtību.

141 Tomēr, nepastāvot vajadzībai, lai Tiesa lemtu par Savienības atbildības par tiesiskās rīcības radīto kaitējumu iestāšanās iespēju tādos apstākļos kā aplūkojamajā lietā, pietiek konstatēt, ka Pirmās instances tiesa varēja, neizdarot kļūdu tiesību piemērošanā, noraidīt šo pamatu, jo mantiskais un morālais kaitējums, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, katrā ziņā nemaz nav neparasts un īpašs. Iespējamie saimnieciskie zaudējumi, pat ja pieņemtu, ka tie pastāv, kā arī apgalvotais kaitējums apelācijas sūdzības iesniedzējas reputācijai ir sekas, kuras ikviens informēts uzņēmējs var

paredzēt saistībā ar lēmuma par sākotnēji piešķirtā atbalsta summas samazinājumu pieņemšanu, pamatojoties uz Regulas Nr. 4253/88 24. pantu.

142 Tātad pārsūdzētajā spriedumā tiktāl, ciktāl ar to ir izslēgta Savienības ārpuslīgumiskā atbildība, nav pieļauta nekāda kļūda tiesību piemērošanā un šis apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida.

143 No iepriekš minētā izriet, ka neviens no pamatiem, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzījusi savas apelācijas sūdzības atbalstam, nevar tikt apmierināts, un līdz ar to apelācijas sūdzība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

144 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā paša reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai spriedums ir nelabvēlīgs, tad apelācijas sūdzības iesniedzējai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) *Sviluppo Italia Basilicata SpA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]